

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 191/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť D. K., bytom M., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia jej základných práv, a to jej práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci iným orgánom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva na osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práv jej maloletých detí D. a M. K., a to ich základného práva na život podľa čl. 15 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ich základného práva nebyť pozbavený života podľa čl. 15 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich práva na život podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2004 doručená sťažnosť D. K., bytom M., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci porušenia jej základných práv, a to jej práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci iným orgánom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, a práv jej maloletých detí D. a M. K., a to ich základného práva na život podľa čl. 15 ods. 1 ústavy, ich základného práva nebyť pozbavený života podľa čl. 15 ods. 2 ústavy, ako aj ich práva na život podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach (ďalej len „okresné riaditeľstvo“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že sa od 2. novembra 2002 do 31. decembra 2002 opakovane obracala na Obvodné oddelenie Policajného zboru v Michalovciach (ďalej len „obvodné oddelenie“) a Obvodné oddelenie Policajného zboru v Trhovišti s oznámeniami o dlhodobých fyzických a psychických útokoch zo strany jej bývalého manžela voči nej z dôvodu, že sa jej vyhrážal zabitím seba a ich detí, čo uskutočnil 31. decembra 2002.

V dôsledku týchto skutočností bolo začaté trestné stíhanie štyroch príslušníkov okresného riaditeľstva, ktorých nečinnosťou malo dôjsť k uvedenému skutku, a to pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a marenia úlohy verejného činiteľa z nedbanlivosti (konania voči nim začali v období od 31. januára 2003 do 12. februára 2003). Dňa 26. februára 2003 podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu z obdobných dôvodov, ako sú uvedené v posudzovanej sťažnosti, ktorý o nej rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 152/03-24 z 2. júla 2003 tak, že ju odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie argumentujúc subsidiárnou právomocou ústavného súdu a predčasnosťou podania sťažnosti, pretože v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo rozhodnuté, či sa osoby pri výkone povinnosti štátnych funkcionárov dopustili trestného

činu; ústavný súd bol toho názoru, že využitím prostriedkov všeobecných súdov možno poskytnúť sťažovateľke ochranu jej práv.

Trestné stíhanie za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona voči dvom obvineným príslušníkom okresného riaditeľstva (L. H. a M. Š.) bolo neskôr zastavené.

Dňa 20. októbra 2003 vyniesol Okresný súd v Michalovciach v trestnej veci vedenej proti ďalším dvom bývalým príslušníkom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 146/03 rozsudok, ktorým boli oslobodení spod obžaloby marenia úlohy verejného činiteľa z nedbanlivosti, ktorého sa mali dopustiť nevykonaním opatrení vo veci oznámení sťažovateľky. Voči rozsudku podal odvolanie prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove. Krajský súd v Košiciach rozsudok v januári 2004 potvrdil. Ani prvostupňový, ani druhostupňový rozsudok nebol sťažovateľke doručený. Vo svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že v trestnom konaní vedenom proti bývalým príslušníkom okresného riaditeľstva si neuplatnila právo na náhradu škody.

Sťažovateľka je presvedčená, že nekonaním (príslušníkov) okresného riaditeľstva došlo k porušeniu ňou označených základných práv jej maloletých detí, ako aj jej základných práv. Na podporu svojho tvrdenia uviedla argumenty spočívajúce v opakovanom obracaní sa na orgány polície v súvislosti s fyzickým a psychickým násilím jej bývalého manžela a nečinnosťou príslušných orgánov. Zabrániť dôsledku, ktorý nastal, teda smrti maloletých detí sťažovateľky, bolo možné podľa jej názoru „*prostým postupom vychádzajúcim z právnych predpisov Slovenskej republiky*“. Žiaden z úkonov uvádzaných sťažovateľkou však polícia podľa jej vyjadrenia nevykonala. Neprijatie opatrení na ochranu života jej maloletých detí a zároveň jej práva na rodinný a súkromný život je podľa jej názoru nesporné. Vo svojej sťažnosti ďalej uviedla, že „*nemá pochybnosť ani o tom, že .... filozofii pozitívneho záväzku štátu a princípom fungovania právneho štátu ako takého, zodpovedá len taký záver, ... že zodpovedným za porušenie práv sťažovateľky a jej detí, je ... (okresné riaditeľstvo) „odporca ako orgán štátu, ktorý je povinný poskytnúť náhradu*“. Sťažovateľka sa domáha poskytnutia náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej (vychádzajúc zo svojho presvedčenia o zodpovednosti štátu za škodu, ktorá jej vznikla) nemá možnosť

domáhať sa iným spôsobom, ako v konaní pred ústavným súdom. Považuje za primerané, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie 10 mil. Sk, pretože dôsledky porušenia jej práv označeným orgánom sú nezvratné, ovplyvňujúce nenapraviteľným a neporovnateľným spôsobom celý jej život.

Na základe uvedeného sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd rozhodol nálezom tohto znenia:

„Práva sťažovateľky D. K. vo veci porušenia práv jej mal. detí – D. a M. K. na život zakotveného v článku 15 ods. 1 Ústavy SR, ich práva nebyť pozbavený života zakotveného v článku 15 ods. 2 Ústavy SR, ich práva na život zakotveného v článku 2 ods. 1 Dohovoru a vo veci porušenia jej práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zakotveného v článku 16 ods. 1 Ústavy SR, práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života zakotveného v článku 19 ods. 2 Ústavy SR, práva na prejednanie veci iným orgánom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na osobnú bezpečnosť podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru a práva na súkromný a rodinný život podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru boli postupom Okresného riaditeľstva PZ v Michalovciach porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 10.000.000,- Sk.“

II.

Podľa obsahu sťažnosti je jej predmetom tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základných práv podľa označených článkov ústavy v dôsledku nečinnosti príslušníkov okresného riaditeľstva. Sťažovateľka namieta porušenie práv upravených v čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 2 ods. 1, čl. 5 ods. 1 a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru.

Podľa čl. 15 ods. 1 ústavy každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.

Podľa čl. 15 ods. 2 ústavy nikto nesmie byť pozbavený života.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru právo každého na život je chránené zákonom. Nikoho nemožno úmyselne zbaviť života....

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť...

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie...

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

Podľa § 13 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) súdnictvo v trestných veciach vykonáva sústava všeobecných súdov.

Podľa § 12 ods. 1 Trestného poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní sa rozumejú súd, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán.

Podľa § 12 ods. 11 citovaného zákona trestným stíhaním je úsek konania podľa tohto zákona od začatia trestného stíhania až do právoplatného rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, ktorých porušenie sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že „zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02). Z princípu subsidiarity teda v súlade s uvedeným právnym názorom ústavného súdu vyplýva, že ochranu základných práv a slobôd poskytujú predovšetkým všeobecné súdy v občianskoprávnom, trestnom a ďalších typoch konaní, i keď v ich rozhodnutiach sa spravidla výslovne nerieši otázka, či došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ak je však nejaký skutkový stav predmetom posudzovania všeobecných súdov v rámci ich právomoci, tak o ňom nemôže konať ústavný súd v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy okrem prípadov, keď sa všeobecné súdy dopustili svojvôle.

V súlade s uvedeným rozhodnutie všeobecného súdu v trestnej veci v sebe implicitne zahŕňa aj rozhodovanie o tom, či trestným činom boli porušené základné práva a slobody obete trestného činu a poškodeného, a to i napriek tomu, že rozsudok o týchto právach spravidla výslovne nehovorí. Preto v zmysle zásady subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemá právomoc na rozhodovanie o tom, či trestným činom, a to aj trestným činom verejného činiteľa, boli porušené základné práva a slobody či už obete alebo poškodeného, prípadne aj samotného páchatel'a trestného činu.

Vo veci uvedenej sťažovateľkou v sťažnosti bolo začaté trestné stíhanie voči príslušníkom okresného riaditeľstva. Vojenská obvodná prokuratúra v Prešove neskôr uznesením sp. zn. OPv 42/03 z 30. apríla 2003 trestné stíhanie voči jednému z obvinených (L. H.) zastavila. Krajský úrad justičnej polície Policajného zboru v Košiciach jeho trestnú vec postúpil uznesením sp. zn. ČVS: KUJP-64/OVVK-2003 z 18. júna 2003 na prejednanie riaditeľovi okresného riaditeľstva (v rámci disciplinárneho konania). Krajský úrad justičnej polície Policajného zboru v Košiciach uznesením sp. zn. ČVS: KUJP-60/OVVK-2003 z 30. mája 2003 zastavil aj trestné stíhanie obvineného M. Š.. Ústavný súd

už vo svojom rozhodnutí č. k. III. ÚS 152/03-24 z 8. júla 2003 v tejto súvislosti vyslovil, že nemá dôvod predpokladať, že tieto rozhodnutia sú svojvoľné, zjavne arbitrárne.

V prípade ďalších dvoch obvinených (P. B. a P. Š.) Krajský úrad justičnej polície Policajného zboru v Košiciach spojil vyšetrowanie pod sp. zn. ČVS: KUJP-65/OVVK-2003 a 6. júna 2003 podal Vojenskej obvodnej prokuratúre v Prešove podľa § 166 ods. 3 Trestného poriadku návrh na podanie obžaloby na menovaných. Okresný súd v Michalovciach 20. októbra 2003 vo veci sp. zn. 2 T 146/03 o obžalobe rozhodol tak, že obidvoch obžalovaných spod obžaloby oslobodil a Krajský súd v Košiciach po podaní odvolania prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove tento rozsudok v januári 2004 potvrdil.

Sťažovateľka bez ohľadu na tento rozsudok tvrdí, že štát si voči nej nesplnil povinnosť poskytnúť jej ochranu, v dôsledku čoho došlo k mimoriadne závažnému porušeniu jej základných práv.

Podľa názoru ústavného súdu trestné stíhanie vyššie uvedených príslušníkov okresného riaditeľstva je právny prostriedok, ktorý Trestný poriadok poskytuje na ochranu tých základných práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom. V tomto trestnom konaní príslušné trestnoprávne predpisy dávajú sťažovateľke možnosť využiť postavenie účastníka konania – poškodeného.

Podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Sťažovateľka sa za takúto osobu mala a mohla považovať a vstúpiť ako poškodená do tohto trestného konania. Ako poškodená by mala právo v prípadoch uvedených v Trestnom poriadku sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, nazerať do spisu a oboznámiť sa so spisom, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, mala by právo záverečnej reči a právo podávať opravné

prostriedky v rozsahu vymedzenom uvedeným zákonom. Tohto práva sa však sťažovateľka v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 146/03 vedenom na Okresnom súde Michalovce „vzdala“ (neuplatnila ho), hoci nemohla predpokladať výsledok tohto konania.

Už uvedený princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených požiadavkách vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľky aj v prípade negatívneho výsledku trestného konania vo vzťahu k sťažovateľke s výnimkou prípadov, ak by v tomto konaní došlo k takému porušeniu ústavnoprocených princípov konania, ktoré by viedli k porušeniu základných práv sťažovateľky v tomto konaní, čo však sťažovateľka nielenže neuplatnila, ale ani na ne nepoukázala. Sťažovateľka totižto namieta porušenie jej základných práv okresným riaditeľstvom konaním (nečinnosťou), ku ktorému došlo v decembri 2002. Posudzujúc sťažnosť sťažovateľky z hľadiska času uplatnenia ochrany svojich základných práv vo vzťahu k postupu (činnosti) okresného riaditeľstva ústavný súd v súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky je z toho pohľadu podaná oneskorene, pretože bola podaná po uplynutí viac ako dvoch mesiacoch od namietaného zásahu (nečinnosti) okresného riaditeľstva.

V čase doručenia v poradí druhej sťažnosti týkajúcej sa obdobnej veci (26. februára 2004) sťažovateľka opakovane namieta porušenie svojich základných práv označeným orgánom opomínajúc princíp subsidiarity ústavného súdu v danej veci, na ktorý ústavný súd poukázal už vo svojom rozhodnutí č. k. III. ÚS 152/03-24 z 2. júla 2003.

Čo sa týka návrhu sťažovateľky na rozhodnutie ústavného súdu, ústavný súd uvádza, že pri svojej rozhodovacej činnosti už v súvislosti s posudzovaním sťažnosti, či ju podala oprávnená osoba, vyslovil, že domáhať sa možno len vyslovenia porušenia svojich (vlastných) základných práv (I. ÚS 65/98, I. ÚS 78/99). Preto domáhať sa vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky prostredníctvom, resp. z dôvodu porušenia základných práv jej maloletých detí nespĺňa požiadavku predpísaných náležitostí sťažnosti ani opodstatnenosti sťažnosti, ani podania sťažnosti oprávnenou osobou, ak ústavný súd

posudzuje návrh sťažovateľky na rozhodovanie ústavného súdu v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka posudzovania namietaného porušenia označených základných práv sťažovateľky osobitne, a to jej základných práv upravených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 5 ods. 1 a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru označeným orgánom však ide o vec, o ktorej už ústavný súd rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 152/03. Podľa § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný (nepřípustný je návrh, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené, čo nie je prípad posudzovanej sťažnosti) a táto skutočnosť je tiež dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť už pri jej predbežnom prerokovaní.

V súvislosti so samostatným posudzovaním časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojich práv vo veci porušenia práv jej maloletých detí upravených v čl. 15 ods. 1 a 2 a v čl. 2 ods. 1 Dohovoru označeným orgánom, ktorou rozšírila svoju sťažnosť oproti tej, ktorá bola predmetom konania sp. zn. III. ÚS 152/03, ústavný súd opakovane uvádza, že sťažovateľka môže uplatňovať na ústavnom súde len vyslovenie porušenia svojich práv. Zákonný zástupca síce môže uplatňovať vyslovenie porušenia základných práv svojich maloletých detí, avšak nie spôsobom, ktorý zvolila sťažovateľka. Porušenie svojich základných práv nemôže sťažovateľka spájať s porušením základných práv jej maloletých detí. Takéto spojenie nezakladá možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky (založených na takejto väzbe základných práv i keď vzájomne veľmi blízkych osôb).

Okrem toho aj pre túto časť sťažnosti platí to, čo už bolo uvedené v súvislosti so subsidiárnou právomocou ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb.

Ak by ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky posudzoval tak, že sťažovateľka namieta porušenie základných práv jej maloletých detí označeným orgánom, ktorou rozšírila svoju sťažnosť oproti tej, ktorá bola predmetom konania sp. zn. III. ÚS 152/03,

ústavný súd k uvedenému uvádza, že zákonný zástupca svojich maloletých detí je síce v zásade oprávnený uplatňovať (uplatniť) ochranu ich základných práv, avšak v danom prípade sťažovateľka namieta porušenie základných práv svojich zomrelých detí. Bez ohľadu na uplatnenie princípu subsidiarity ústavný súd uvádza, že nemá právomoc konať o porušení základných práv a slobôd už zomrelých osôb, nespochybňujúc pritom skutočnosť, že sťažovateľka utrpela veľmi intenzívnu nemateriálnu - morálnu škodu, ktorá je nevyčísliteľná a neporovnateľná s akoukoľvek inou škodou.

K požiadavke sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (sťažovateľka argumentuje tým, že v žiadnom inom konaní nemá možnosť si ju uplatniť) ústavný súd uvádza, že možnosť priznať primerané finančné zadosťučinenie má ústavný súd len vtedy, keď do jeho právomoci spadá rozhodnutie o porušení základného práva alebo slobody, od ktorého sa odvíja aj právomoc ústavného súdu priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 1 a 3 ústavy). Ak o porušení práva alebo slobody je oprávnený rozhodnúť iný súd, tak ústavný súd nemôže na doplnenie prostriedkov nápravy rozhodovať o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na toto rozhodnutie ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2004